

YAŞAMA HAKKI

• Bölüm

Büyük bir binanın önünde duruyordu. Bu büyük yapıyı görebilmek için başını her zamankinden daha yukarı kaldırmak zorunda kalmıştı. Dışı simsiyah camlarla kaplıydı ve güneş ışığında parlayan siyah bir elmas misali görkemliydi.

Binanın ne kadar muhteşem olduğunu düşünürken kulağında bir ses çınladı. “Bunu yapmak istediğine emin misin?” Emin miydi? Kim bu konuda tam anlamıyla emin olabilirdi ki? Ama Doruk emindi. Bu konuyu uzun süre düşünmüştü ve artık başka çaresinin kalmadığını biliyordu. “Hadi, gidip neler yapabileceğimize bir bakalım.”

Emrah istemeye istemeye, sırf en yakın arkadaşını kırmamak için önündeki tekerlekli sandalyeyi ağır ağır itmeye başladı. İşleri böyle ağırdan alırsa arkadaşının vazgeçeceğini düşünüyordu. En azından öyle olmasını istiyordu.

Asansöre bindiler. 16 katlı binanın 13. katına çıkana kadar sessizliği bozan tek şey asansör hoparlörlerinden yayılan Mozart’ın 8. Senfonisi’ydi. Kapı açıldı, Emrah tekerlekli sandalyeyi kabinden dışarı çıkarıp ne yöne gideceklerine bakmaya başladı. “Soldan” dedi Doruk. Yön bulma duygularının muhteşem olmasının yanısıra bir çift kartal gözüne sahipti sanki.

Bürodan içeri girdiklerinde sekreter Emrah’a oturması için masanın hemen önündeki koltuklardan birini işaret etti. Sekreter, ofis telefonundan dâhili numarayı tuşlayarak müvekkillerin geldiğini haber verdi. Birkaç dakika beklemleri gerekiyordu. Avukat hanım son derece yoğun olmalı, diye düşündü Doruk. Davasıyla yeterince ilgilenemeyeceğinden endişe eder gibi bir hali vardı.

Avukatın odasına girdiklerinde Doruk şaşırılmıştı. Avukat hanım beklediğinden daha gençti. Üstelik bir meslek hastalığı olduğunu düşündüğü somurtkanlık bu genç bayanı yakalamamış gibiydi. Emrah özenle Doruk’un sandalyesini masanın karşısına yerleştirdi. Kendi de ikisini rahatlıkla görebileceği bir yere geçti. Genç ve güzel kadın isminin Ceren olduğunu söylediğinde “Gerçekten de ceylan gibi...” diye düşündü Doruk. Kadının tüm güzelliğine rağmen daha tecrübeli yani daha yaşlı bir avukatla çalışmayı tercih ederdi. Doğru kelimeleri seçmeye özen göstererek “Memnun oldum Ceren Hanım ama tanıdıklarım sizi tavsiye ettiklerinde daha olgun biriyle tanışmayı bekliyordum.” dedi.

“Bu cümlelerle çok sık karşılaşıyorum aslında ama olgunluk yaşta değil baştadır.” diyerek, müvekkil adayını kırmadan yanıtlamaya çalıştı Ceren Hanım. Bu sırada sekreter elinde bir tepsi ve üç çay fincanıyla içeri geldi. Emrah ikram edilen çayı aldığı anda sıra Doruk’a gelmişti. Canı da nasıl istemişti ama şimdi kendi nasıl içecekti? “Hayır, teşekkürler.” diyerek ikramı reddetti. Kibar olmaya çalışıyordu ve bunun için fazladan çaba sarf ediyordu. Sekreter çayları bıraktıktan sonra odadan çıkınca “Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu Ceren Hanım. Sorudan sonra ortama bir sessizlik çöktü. Doruk bu genç avukatın kendisine yardımcı olabileceğini sanmıyordu. O yüzden de soruyu sorup sormamak arasında kararsız kalmıştı. Emrah da derin bir nefes aldı ve içinde tuttu. Doruk’un da cümlelerini içinde tutmasını dileyerek...

“Ötenazi yaptırmak istiyorum.”

Ceren Hanım bunu duymayı beklemiyordu. Belki trafik kazası durumu vardı ve davacı olmak istiyordu... Ama ötenaziyi hiç düşünmemişti. “Nasıl yani?”

“Ötenazi yaptırmak istiyorum!” Bu sefer daha gür çıkmıştı sesi. Genç avukata istediği şeyi hazmedebilmesi için müsaade etti ve anlamsız sinir patlamalarından birini daha yaşamamak için kendisini tuttu.

- **Bölüm**

Aynaya baktığında her zamanki gibi çok şık olduğunu fark etti. Siyah keten ceketinin içine giydiği dar kesim mavi gömleği gözlerinin mavisini ortaya çıkarmıştı. Kıyafetlerini düzeltirken Meltem gelip boynuna sarıldı ve ensesine minik bir öpücük kondurduktan sonra sevgilisinin teninde kalan ruj izini nazik bir hareketle sildi. En çok da boynundan öpmeyi seviyordu onu.

“Hazırsan çıkalım aşkım.” dedi Meltem. Sevgilisini aynanın karşısından ayırmanın zor olduğunu biliyordu. Kadın olduğu halde ayna karşısında onun kadar çok vakit geçirmiyordu. “En sonunda seni evdeki aynalardan bile kıskanmaya başlayacağım, haberin olsun.” Meltem’in şaka dolu sitemini daha fazla görmezden gelemezdi. “Hazırım hayatım, çıkabiliriz ama dur, sana şöyle bir bakayım...” Sevgilisi o kırmızı elbisenin içinde çok güzel görünüyordu. Yaptığı hafif makyaj ela gözlerinin harelerini ortaya çıkarıyordu. Koyu kestane saçları beyaz omuzlarını şal gibi örtüyordu. “Çok güzelsin.” dedi ve öptü Meltem’i. Gerçekten de çok güzeldi. Kıvrımlı vücut hatları giydiği elbiseyle daha da çok ortaya çıkmıştı. “Sanırım bu gece kıskanmak zorunda kalacak tek kişi sen değilsin. Muhteşem görünüyorsun.”

Doruk ve Meltem kafeye girdiklerinde arkadaşlarının içkilerini yarılacaklarını gördü. “Oo, en sonunda teşrif ettiniz.” Dedi Emrah gülümseyerek. Nermin, Emrah ve Doruk’un yakınlığını her zaman kıskanmıştı. Sevgilisinin Doruk’u ondan daha çok sevdiğini biliyordu. Yine de hiçbir zaman masum ve çocukça bir kıskançlıktan öteye gitmemişti bu duygusu. Hatta bu durum Emrah’ın hoşuna gidiyordu. Garip bir şekilde kıskanılmak kendisine olan güvenini arttırıyordu. Kıskançlık kaybetme duygusunun olduğu yerlerde ortaya çıkan bir durumdu ve kaybetme korkusu olan bir insan kaybetme riskinin olduğu bir kişiyi üzmemek için elinden geleni yapardı. Nermin de tam olarak öyle yapıyordu.

Gece daha yeni başlıyordu. Her cumartesi gecesi dışarı çıkarlardı ve sabaha kadar eğlenirdi. Emrah ve Doruk arasında uzun zamandır süren ve bir ritüel haline gelen bu eğlence gecesine kızlar da dahil olmuşlardı. Her zaman yaptıkları gibi yine birer kadeh içtikten sonra buldukları mekândan ayrılıp eğlencenin doruklarına çıkabilecekleri yere gitmek üzere yola koyuldular. Arabayı Emrah kullanıyordu. Sıra ondaydı ve bu sırayı hiçbir zaman bozmadılar.

Hep söylendiği gibi acı bir fren sesi duymadılar. Hem de hiçbiri çalan radyodan başka hiçbir şey duymadı. Ne olduysa bir anda oldu. Bir anda üstlerine gelen bir çift far gördüler, bir anda o bir çift far arabanın üstündeydi. Göz açıp kapayana kadar... Hayır, hayat pamuk ipliğine bağlı değildi. Onları, en azından çoğunu hayata bağlayan şey çok daha farklıydı.

Ambulans, akmayan trafikte mümkün olduğunca çabuk gelmişti. Yine de bu süre Nermin’i kurtarmaya yetmemişti. Zaten o kızcağzın o araçtan sağ çıkabilmesi mucize olurdu. Gerçek hayatta mucizeler gerçekleşmez ve bu yüzdendir ki kimse mucizelere inanmaz. Doruk, Emrah ve Meltem’in hala şansı vardı. Ölmemişlerdi. Ölüm gerçekleşmediği sürece herkesin bir şansı vardır. Onların da bir şansı vardı. Aynı şey, arabanın sağ tarafına giren kamyonun şoförüyle çarpma anında veya daha sonra -ki bu kimsenin umurunda değildi- hayatını kaybetmişti.

Sağlık görevlileri ve itfaiye görevlileri yaralıları aracın içinden çıkarmaya çalışıyordu. Emrah'ın sağ bacağı fena halde sıkışmıştı. Onu oradan çıkarmak için büyük bir çaba harcadılar. Kazadan en az hasarı alan Meltem'di. Buna rağmen Doruk'un iki büküm halini ve kapalı gözlerini gördükçe baygınlık geçiriyordu. Nasıl kendine gelebilirdi ki? Deliler gibi sevdiği adam az önce ellerini tutuyordu. Şimdiyse Meltem'in elleri sevgilisinin avuçlarında değildi. Doruk kaza anında refleksiyle sevgilisini tutmaya çalışmıştı ve eli Meltem'in kucağında hareketsizce duruyordu şimdi. Meltem bir daha baygınlık geçirdi.

• Bölüm

Ağır ağır gözlerini araladı. Çok aydınlıktı. Hiçbir şey göremiyordu ve ışık gözlerini rahatsız ediyordu. "Böyle iyi." diye düşünerek gözlerini yeniden kapadı. Burnunda bir şey vardı. Çıkartmak için elini uzatmayı denedi. Yapamıyordu. Elleri kımıldamıyordu. Konuşup birinden yardım isteyecekti ama ağzında da bir şey vardı. Burnu yanıyordu ve o şeyi bir an önce çıkarmak istiyordu. Bir daha denedi ama elleri ona itaat etmiyordu. Beyni komutu algılıyor fakat uygulamıyordu. Vazgeçti. Bir süre sonra o hisse de alıştı zaten.

Biraz düşündüğü zaman hiçbir şey hatırlamadığını fark etti. Ne olduğu konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Bazı insanlar "Bir şey olsa da şunu tamamen unutsam..." diye düşünür ya zaman zaman... Doruk bunu hiç düşünmemişti. Düşünmesini gerektirecek hiçbir şey yaşamamıştı çünkü. Yaşamın her anından zevk alması için özenle kurgulanmış bir hayatı vardı sanki... Ailesi mükemmeldi. Doğmadan önce ailesini seçme şansı olsaydı, yine onları seçerdi. Arkadaş çevresinde popülerdi ve çoğu insanın hayatı boyunca sahip olamayacağı türden bir dostu vardı. Çocuklukları birlikte geçmişti ve hiç ayrılmamışlardı. Neredeyse hiç konuşmadan birbirlerinin düşüncesini en ince ayrıntısına kadar bilebilirlerdi. Üstelik bu çok sık olurdu. Bir de sevgilisi vardı, Meltem. "Beni daha fazla seven bir insan daha bulamam." diye düşünürdü ve o da bu sevginin karşılığını fazlasıyla verirdi. Keşkeleri olmayan bir hayat düşünebiliyor musunuz? Doruk o hayatı yaşıyordu.

"Gözlerini kırptı!" Annesinin sesini tanıdı. Birden bire başucunda beliren insanların gölgeleri yüzüne düşüyordu. Bir şeyler söylüyor, bir şeyler yapıyorlardı ve Doruk bunların hiçbirini anlamıyordu. Aklından geçen tek şey "Gözlerimi kırpmam annemi nasıl bu kadar mutlu edebildi?" olmuştu.

Eve döndüğünde aradan üç ay geçmişti. Yoğun bir fizik tedavi ve psikolojik destek ardından doktorları en sonunda onun eve dönebileceğine kanaat getirmişlerdi. Hayatında çok şey değişmişti ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Babası evin kapısını açıp içeri girdiklerinde, salonda büyük bir gürültü koptu. Doruk'un bütün arkadaşları oradaydı. Herkes yüzüne kocaman gülücükler yerleştirmişti. Sevgi gösterileri çoğalmıştı. "Hoş geldin Doruk" yazılı pankartlar evin her yerindeydi ve yer rengârenk balonlarla kaplıydı.

Emrah ve Meltem hemen Doruk'un yanına geldi. Bu partiyi düzenledikleri için onu hastaneden taburcu olurken karşılamaya gitmemişlerdi. Bu anı kalabalıkla birlikte kutlamanın daha iyi olacağını düşünmüşlerdi.

Herkes mutluluk dolu gülümsemelerle Doruk'a bakıyordu. Teşekkür etmesini ve onlar gibi mutlu(!) olmasını istiyorlardı. İşte o anda Doruk onların gözündeki acıma duygusunu gördü. Herkes -buna Emrah ve Meltem de dâhildi- ona acıyordu. Kimse Doruk'a özleyen ve seven gözlerle bakmıyordu. Hepsinin gözbebeklerine işlemiş bir acıma duygusu vardı.

"Defolun evimden!"

Teşekkürü bekleyen küçük çaplı kalabalık bu tepki karşısında şaşkına dönmüştü. Ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Hepsi ayaklarından tabana çivilenmiş gibi yerinde kaldı. “Defolun dedim size!”

Herkes çıkarken Meltem ve Emrah oldukları yerde duruyorlardı. Bir yere gitmeye niyetleri yok gibiydi. “Siz de...” dedi Doruk. Onların da gitmesini ve bir daha onların yüzünü görmek istemediğini biliyordu. Artık eskisi gibi hissetmiyordu kendini. Buna rağmen Emrah ve Meltem gitmediler. Doruk’un psikoloğuyla yaptıkları görüşmede bu tarz tepkiler alabileceklerini biliyorlardı. Üstelik çok sevdikleri bu adamı yalnız bırakmak istemiyorlardı. Hepsi de yeterince zor günler geçirmişlerdi ve o günleri birlikte aşabileceklerinin farkındalardı.

“Hiçbir yere gitmiyoruz.” dedi Meltem. Hala çok güzeldi. En son ne zaman öpmüştü onu? Ensesinden... En sevdiği yerden... Hatırlamıyordu ama karşısında duran bu mükemmel kadına yetemeyecek olma düşüncesi en derinden yaralıyordu onu. “En çok da sen gitmelisin.” dedi Doruk yere bakarak. Gözlerine bakıp söyleyemezdi. Gözlerine baksaydı gitmesini istemezdi. Hissedebildiği tek yerinden ve en sevdiği yerinden onu öpmesini isterdi. Yere baktı. Gitmesini istedi.

- **Bölüm**

“Ötenazi yaptırmak istiyorum.”

İşte, böyle anlarda sokaklarda yürüyen karıncaların ayak seslerini bile duyabilirsiniz. Bu da o anlardan biriydi. Sessizliği ilk bozan Ceren Hanım oldu. Şaşkınlığını gizleyip ses tonunu kontrol altına aldığı anda “Ülkemizde böyle bir örnek yok...” dedi. Emrah avukatın bu tepkisinden mutlu olmuştu. Belki avukat hanım bunun saçma bir fikir olduğunu söyler ve arkadaşı da vazgeçer bu saçma düşünceden... Öyle olmadı.

“Biliyorum! Bilmesem sana gelmez, doktora giderdim!” Sinirini kontrol edemeyeceği bir seviyeye çıkarmıştı avukatın sözleri. Bu kadın onu aptal mı sanıyordu? Sakat olabilirdi ama aptal değildi.

“Bunun için İnsan Hakları Mahkemesi’nin ve anayasamızın ‘yaşama hakkı’ maddesinin değiştirilmesi gerekiyor.”

“Bir insanın yaşama hakkı olduğu gibi ölme hakkı da olmalı. Baksanıza halime, çevremdeki insanlara bir yükten başka bir şey değilim. Tuvalete bile gidemiyorum!”

“Evet, sizi anlıyorum ama bu maddenin değiştirilebilmesi sadece 1. ve 2. derece akrabalarınızın onayıyla olabilir. Ayrıca herkes ölmeniz gerektiği konusunda hemfikir olsa bile bu madde değiştirilemeyebilir.”

Doruk bunları duymayı içten içe bekliyor olsa da şansını sonuna kadar kullanmak istiyordu. Aylardır bu konuyu araştırıyor ve üstünde düşünüyordu. Ölümü herkes için en iyisi olacaktı. En önemlisi de ona acıyan gözlerden kurtulacaktı. Keşke kendimi öldürebilseydim, diye geçirdi içinden. Kimseyi cinayet suçlusunu olarak arkasında bırakmak istemiyordu. Onu buraya getirmesi için bile zar zor ikna edebilmişti Emrah’ı. Evet, Emrah en azından bunu ona borçluydu ve borcunu ödemek zorundaydı. Arabayı o kullanıyordu. Kazayı o yaptı ve sakat kalan kendisi değildi. Emrah da içinde yaşadığı pişmanlık duygusuyla Doruk ne isterse

yapıyordu.

“Annenin ve babanın buna izin vereceğini sanmıyorum.” dedi Emrah. Ümitliydi. Bu dava başlamayacaktı bile. Başlarsa eğer Doruk’un lehine sonuçlanabilirdi ve bu başarı onu korkutuyordu. “Verecekler, vermek zorundalar.” diye üsteledi Doruk. Bu onun en doğal hakkıymış gibi... Başkalarının düşüncelerinin önemi yokmuş gibi... Ailesi şimdikinden fazla üzülebilir miydi?

“Bana lütfen raporlarınızı getirin Doruk Bey. Ben de gerekli incelemeleri yapıp sizi açacağımız davayla ilgili bilgilendireyim.” dedi Ceren Hanım. Kariyeri için elbette büyük bir davaydı ve en ince ayrıntısına kadar düşünmesi gerekiyordu. Avukatlık hayatında bundan daha büyük bir tecrübe olamaz gibi geliyordu ona. Karşısında duran bu adam herkesin kolay elde edemeyeceği bir şansı onun önüne koymuştu ve tek yapması gereken şey onu iyi değerlendirmektir.

Ceren, içten içe üzülmüyordu karşısındaki adam için. Aslında ne kadar da yakışıklıydı ve o sandalyede olması ne kadar kötüydü. Keşke başka bir zamanda karşılaşmış olsaydık, diye düşündü. Belki o zaman sadece ‘bir iş’ gözüyle baktığı bu adama başka bir gözle bakabilirdi. Yine de şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. İşine odaklanması gerekiyordu ama Doruk’un mavi gözlerine bakakalmıştı. Ne kadar derin, diye geçirdi içinden. Mavi gözleri hep çok sevmişti. O daha çocukken ölen babasından hatırladığı tek şey mavi gözleriydi. O zamandan beri de mavi gözlü erkekler hep dikkatini çekmişti. Ama Doruk farklıydı. Bu adamın mavi derinliklerinde umutsuzluk ve acı vardı. Görebiliyordu bunu.

“Yarın arkadaşım size gerekli olabilecek tüm belgeleri getirir Ceren Hanım.” Doruk avukatın düşüncelerini bölmüştü. Kadının gözlerine bakmamaya gayret ediyordu. Uzun zamandır kiminle göz göze gelirse gelsin o acıma duygusunu görüyordu. Bu güzel kadında da aynı şeyi görmek istemiyordu.

Bürodan çıkıp asansöre bindiklerinde hala aynı şarkının çaldığını fark ettiler. Hayat bu kadar hızlı değişirken bir şeylerin aynı kalması çok ilginç, diye düşündü Doruk. Evet, bazı şeyler değişir, bazı şeyler değişmezdi. Keşke o da değişmeseydi. Aynı kalsaydı. Zamanı geri alsaydı veya...

Binadan çıktıklarında ikisi de konuşmuyordu. Doruk’un özel arabasına doğru ağır ağır ilerlediler. Babası bir arabayı modifiye ettirerek Doruk’a özel tasarlatmıştı. Bir düğmeye basıldığında aşağı kadar bir rampa iniyordu ve tekerlekli sandalyeyi rahatlıkla oradan çıkarabiliyorlardı. Böylelikle ulaşım sorunu da kalmamış oluyordu. Arabaya bindiklerinde şoför nereye gideceklerini sordu. Bizim eve, dedi Doruk. Buraya geldiğimizden şimdilik kimseye bahsetme, dedi Emrah’a. Her şey yoluna girdiğinde ve mahkeme başladığında kendisi konuşacaktı.

Eve girdiklerinde Selda Doruk’u neşeyle karşıladı. Elinde bir düzine kadar broşür vardı ve küçük bir çocukla konuşmuş gibi “Bak, sana neler buldum!” dedi. Doruk annesinin uzattığı broşürlere baktı. Hepsi de engelliler için kurulmuş derneklerdi. “İstemiyorum!” Selda bu tepkiyi beklemiyordu. Oğlunun azalan sosyal hayatına bir çözüm bulunduğunu düşünerek sevinmişti. Şimdiyse bütün sevinci kursağında kalmıştı. “Gitmen iyi olurdu oğlum. Hem arkadaş da edinirdin orada...” diye üsteledi. “İstemiyorum dedim anlamıyor musun?” Selda anlıyordu ama anlam veremiyordu. Oğlunun evde olması, nadiren dışarı çıkması üzüyordu onu. Eskisi gibi sosyal bir hayatı olsun istiyordu. İsrarlarına devam etti Selda. Tartışıyorlardı. “Sakat kaldığın için kendini cezalandıramazsın Doruk!” diye bağırırdı. “Kendimi cezalandırmıyorum. Zaten artık işim var, gitmeyeceğim hiçbir derneğe!” Eskiden en ufak bir tartışmada bile kapıyı çarpıp çıkardı. Şimdi odadan bile çıkamıyordu ve bu onu deli ediyordu. “Bak sen, ne işymiş bu? Hem sen tüm gün neredeydin?” Doruk kendini tutmaya çalışıyordu ama daha fazla dayanamadı. “Bir avukatın yanındaydım!” Demek kazayla ilgili avukat tutmuştu... “İyi de bizim bu kaza için zaten bir avukatımız var ve her şeyle ilgileniyor. İkincisine ne gerek var ki?” Doruk cevap vermedi. Sustu. Emrah yere bakıyordu. Hiçbir şey söyleyemezdi. “Cevap versene oğlum!” Doruk hiçbir

zaman yalan söylememiştir. En ufak şeyde bile hep gerçekleri söylerdi. Zaten annesinin de buna sevineceğini düşünüyordu. Üzerinden yük kalkacaktı. “Ötenazi yaptıracağım.”

Duyduğu bu cümle karşısında bayılan kadın bir süre sonra ayılınca kendini koltukta uzanır halde buldu ve Emrah burnuna kolonya tutuyordu. Hemen yattığı yerden doğruldu. “Az önce söylediğin şeyi hiç söylemedin varsayacağım Doruk.” Derin bir nefes aldı ve gülümseyerek sordu: Akşam ne yemek istersin?

- **Bölüm**

Aradan geçen birkaç ay sonra mahkeme günü gelmişti. Yapılan bir değişiklik sonrası Doruk’un ailesine ve anayasanın ‘yaşama hakkı’ maddesine dava açılmıştı. Ceren Hanım bu davaya yeterince iyi hazırlanmıştı. Buna rağmen hazırlık sürecinde Doruk’a git gide bağlanmıştı. Doruk da genç kadının ilgisinin farkındaydı ama kendini geri çekmeye çalışıyordu. Meltem’le ayrıldıktan sonra bu çok zor olmuyordu. Kalbine kimseyi almamaya karar vermişti.

Mahkemenin ertelenmesi kararının ardından Selda ve Ahmet Ceren Hanım’ın yanına gitti. “Bu davaya bakmamanızı rica etmiştim ama nedense beni dinlememişsiniz avukat hanım.” dedi Selda. Selda güç bela Emrah’tan avukatın adresini almıştı ve onu ziyarete gitmişlerdi. Doruk’tan mahkeme masrafları için alacağı ücretin iki katını vermeyi bile teklif etmişlerdi. Üstelik tek çocuklarını bu şekilde kaybetmenin ne kadar kötü olacağını da söylemeyi ihmal etmemişlerdi. O konuşmaları yaparken Selda’nın gözleri dolmuştu. Şimdi bu konuşmayı yaparken de doldu. Ceren’in dayanamadığı tek bir şey varsa o da ağlayan annelerdi. “Biliyorum Selda Hanım ama inanın bana bu davayı kaybetmek için elimden geleni yapacağım.” Bu sözler Selda’nın içini rahatlatmaya yetmemişti. “Geçen sefer de öyle söylediniz ve size güvendim. Yine de bugün mahkemede performansınız göz kamaştırıcıydı.”

Ceren ofise döndüğünde Doruk’u ilk gördüğü anı hatırladı. Tam karşısında duruyordu. Gözlerinin içine bakıyordu. Kararlı bakışları Ceren’in gözlerini geçip yüreğine ulaşıyordu sanki. Uzun siyah kirpikleri vardı adamın. Ne kadar güzellerdi... Yüzü usta bir ressamın elinden çıkmışçasına kusursuzdu. Bakışları çok derin ve anlamlıydı. Aslında kendi anlam çıkarmak istiyor gibiydi. İnsan ne görmek isterse onu görürmüş ya... Ceren de sevgi görmek istiyordu. Çevresindeki onca erkekten o kadar çok nefret ediyordu ki... Sanki herkes sadece kendisini düşünen bencil yaratıklardı. Doruk’ta onu en çok etkileyen şey de o olmuştu. Ailesinin acı çekmesini veya üzülmelerini istemiyordu. Bunun için ölmeyi bile göze alıyordu. Bir adam sevdiği için ölümü bile göze alıyorsa onu sevdiğinde ne yapardı kim bilir...

Doruk’un evinde gergin bir hava vardı. Selda sürekli ağlıyor, Ahmet Doruk’la tartışmamak için televizyon kanallarını sürekli geziyordu. Hıncını kumandanın tuşlarından çıkarıyor gibiydi. Dayanamadı. “Biz sana yetmiyor muyuz ha?” diye sordu. Kızgınlığını daha fazla gizleyememiştir. “Görmüyor musun annenin halini? Günlerdir yemeden içmeden kesildi kadın. Yazık değil mi ona?” Doruk bu cümleleri duymayı bekliyordu. Babası en başından beri duruma sessiz kalmıştı. Cevap vermedi. Veremedi. Ahmet hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Koskoca adam gözlerinin önünde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Hastanedeyken bile babasını böyle ağlarken görmemiştir. Doruk gözyaşlarını tutamıyordu. “Ben sizin için...” diyebilirdi sadece. Babası daha da sinirlenmişti. “Ne bizim için Doruk? İnsan çocuğunun ölmesini ister mi? Bu bizi üzmez mi sanıyorsun? Ben burada olduğum sürece bu mahkeme sonucu ne olursa olsun kendini öldürmene asla izin vermeyeceğim!”

Doruk derin uykuya daldı. Rüya görüyordu. Kazadan beri neredeyse her gün rüya görüyordu. Önceden hiç rüya görmezdi. Karşısında ışıklar içinde bir kadın vardı, elini uzatıyordu. Biraz yaklaştığında bu

kadının Ceren olduğunu gördü. Kendisini çağırıyordu. Doruk kadına ulaşmaya çalıştıkça daha çok uzaklaşıyor gibiydi. Koşmaya başladı. Kadın uzaklaşmaya devam ediyordu. Doruk hızlandı. Önüne engeller çıkıyordu ama hepsinin üstünden atlıyordu. Yorulmamıştı bile... Ceren'e yaklaştığında elini kadına uzattı ama görüntü birden bire yok oldu. Bomboş bir arazide tek başına kalmıştı. Etrafına bakıyordu. Kimse yoktu. Ceren yoktu. Ceren, diye bağırmaya başladı. Selda Doruk'u uyandırdı.

Günlerce hiçbir şey konuşmadılar. Annesi Ceren'in ismini sayıkladığı rüyadan bile bahsetmemişti. Kapı çaldı. Gelen Ceren'di. Böyle yatağın içinde karşısına çıkmak istemiyordu ama kadını okyanus gülümsemesiyle karşısında gördüğünde başka bir çaresinin olmadığını biliyordu. Selda gülümsüyordu. "Ben size çay getireyim." diyerek çıktı odadan. Amacı çay getirmek değildi. Onları yalnız bırakmak istiyordu. Zaten Ceren'i de bu yüzden çağırmişti. Oğlunun gördüğü rüya, Ceren'den etkilendiğini açıkça gösteriyordu. Annesi bu muhteşem fırsatı kaçırmak istememişti.

"Keşke gelmeseydin, ben zaten gelecektim." dedi Doruk. "Bekleyemedim." Ceren bu davadan vazgeçmesini isteyecekti ve eğer isterse... "Seni görmediğim zaman içimde bir boşluk oluşuyor. Anlıyor musun beni?" Anlıyordu. Hem de çok iyi anlıyordu. Doruk'un da Ceren'den farklı bir yanı yoktu. Sadece birkaç aydır tanıdığı bu kadını her gün, her saat hatta her saniye görmek istiyordu. Yine de bir yanı engel oluyordu ona. Kendini ondan çekmesini söyleyen yanı...

"Ben sana yetmem." Ceren kızmıştı. Bu adam kendini ne sanıyordu? Başkalarının düşüncelerine ve isteklerine hükmedebileceğini nereden çıkarıyordu? Bunları ona söyleyemezdi. Aradan geçen o zaman diliminde Doruk'un çok hassas ve kırılgan olduğunu fark etmişti. "Ben ikimize de yeterim." diyebilirdi sadece. "Ölmeni istemiyorum."

- Bölüm

Doruk ve Ceren birlikte güzel vakit geçiriyorlardı. Bazen Emrah da onlara katılıyordu ve neredeyse kazadan önceki hayatına geri dönmüştü. Ölmeyi sadece kendi için istediğinin farkına varmıştı artık. Hayat her şeye rağmen güzeldi ve yaşamaya değerdi.

Annesinin ısrarlarına dayanamadığı için engelli vakıflarından birine bile üye olmuştu. Artık orada da arkadaşları vardı ve birlikte çeşitli aktivitelere bile katılıyorlardı. Tabii Doruk'a birinin refakat etmesi gerekiyordu. Çoğunlukla annesi eşlik etse de işlerinden fırsat buldukça Ceren de Doruk'la birlikte gidiyordu.

Şimdilik gelecekte hiç söz etmiyorlardı. Yine de birliktelikleri sürerse Doruk Ceren'le evlenmeyi deli gibi istiyordu.

Ne olursa olsun, ne yaşarsa yaşasın keyif almayı hayatının odak noktası haline getirmişti Doruk. Yaşadığı her şey bir tecrübeydi ve hayat tecrübelerden ibaretti. İnsanın karakteri değişmediği sürece yaşam şeklinin değişmesi çok da önemli değildi.

İnsanların gözlerine bakmaktan korkmamaya başladı. Artık herkesin gözlerine bakıyordu ve orada önceki gibi acıma duygusu yoktu. Gurur vardı. İnsanlar onunla gurur duyuyordu. En çok da Doruk kendiyse gurur duyuyordu. Önemli olan da buydu.

Mutlu sonlar sadece masalarda olur. O yüzden masallara inanmayı büyüdüğümüzde bırakırız. Hiçbir hayat dört dörtlük değildir ve gökten üç elma düşmez. Doruk'un hayatı nasıl son bulur, kimse bilemez ama ötenaziyle olmayacağı kesin...

Ecem EVİKDİL